

ZASADNE NA TRÓN SVOJEJ SLÁVY A ODELI JEDNÝCH OD DRUHÝCH

biblický komentár otca Alberta Maggi, OSM, zdroj: www.studibiblici.it, príhovor v taliančine [TU](#)

Mt 25, 31-46

Ježiš povedal svojim učeníkom: „Až príde Syn človeka vo svojej sláve a s ním všetci anjeli, zasadne na trón svojej slávy. Vtedy sa pred ním zhromaždia všetky národy a on oddelí jedných od druhých, ako pastier oddeľuje ovce od capov. Ovce si postaví sprava a capov zľava.

Potom Kráľ povie tým, čo budú po jeho pravici: „Podďte, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta. Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť; bol som smädný a dali ste mi piť; bol som pocestný a pritúlili ste ma; bol som nahý a priodeli ste ma; bol som chorý a navštívili ste ma; bol som vo väzení a prišli ste ku mne.“

Vtedy mu spravodliví povedia: „Pane, a kedy sme ťa videli hladného a nakrmili sme ťa, alebo smädného a dali sme ti piť? Kedy sme ťa videli ako pocestného a pritúlili sme ťa, alebo nahého a priodeli sme ťa? Kedy sme ťa videli chorého alebo vo väzení a prišli sme k tebe?“

Kráľ im odpovie: „Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“

Potom povie aj tým, čo budú zľava: „Odídte odo mňa, zlorečení, do večného ohňa, ktorý je pripravený diablu a jeho anjelom! Lebo som bol hladný, a nedali ste mi jesť; bol som smädný, a nedali ste mi piť; bol som pocestný, a nepritúlili ste ma; bol som nahý, a nepriodeli ste ma; bol som chorý a vo väzení, a nenavštívili ste ma.“

Vtedy mu aj oni povedia: „Pane, a kedy sme ťa videli hladného alebo smädného, alebo ako pocestného, alebo nahého, alebo chorého, alebo vo väzení a neposlúžili sme ti?“ Vtedy im on odpovie: „Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, ani mne ste to neurobili.“

A pôjdu títo do večného trápenia, kým spravodliví do večného života.“

Evanjelium podľa Matúša, ktoré je predmetom tohto komentára (kapitola 25, verše 31-46) predstavuje posledné dôležité Ježišovo učenie. Ježiš sa v ňom odvoláva na predstavu, ktorá je v židovskom svete veľmi známa a nájdeme ju v Talmude, kde sa píše o tom, ako pri poslednom súde Svätý vezme zvitok Tóry, uloží si ho na kolená a povie: „Kto ho napíňal, nech príde a dostane svoju odmenu.“

Ježiš teda berie tento príklad, ale mení jeho zmysel. To, čo určuje realizáciu človeka nie je jeho vzťah, ktorý má so zákonom, s Bohom – ale vzťah, ktorý má s inými ľuďmi. Prečo? S Ježišom Boh – tak ako to Matúš píše na začiatku svojho evanjelia – je Boh s nami. Takže s Ježišom smerovanie ľudstva nie je viac smerom k Bohu, ale s Bohom a v Bohu smerom k ľuďom.

Boh Ježiša sa nikdy neopýta, či v neho veríme, ale či milujeme tak ako on.

Pozrime sa teraz na Ježišovo učenie. Ježiš sa predstavuje ako Syn Človeka, ktorý sa zjavuje vo svojej sláve a rozdeľuje pohanské národy. Nie je to nejaký všeobecný súd. Izrael už v tomto evanjeliu bol súdený, je to súd tých, ktorí nepoznali Boha.

A tak, ako pastier oddelí ovce od capov, rozdelí aj ľudí. Tak, ako poľnohospodár rozlišuje medzi dobrým a zlým ovocím, ako rybár, ktorý v tomto evanjeliu vedel oddeliť dobré ryby a tie zlé vyhodíť, tak aj Pán vie určiť, kto smeroval svoj život pre dobro iných.

Potom Kráľ povie tým, čo budú po jeho pravici: „**Podďte, požehnaní môjho Otca,**“; blahoslaví ich, pretože sú tými, ktorí realizovali Boží projekt s ľudstvom. A potom vymenuje šesť oblastí potrieb, utrpenia, nedostatku, ktoré trápi ľudstvo s odpoveďami, ktoré na ne dali.

Z týchto šiestich oblastí sa žiadna netýka postoja k náboženstvu, žiadna nie je o vzťahu k Bohu, ale o prístupe k potrebám a utrpeniam ľudí. To, čo je kľúčom k večnému životu, nie je teda nábožné správanie, ale ľudské správanie.

Ten, ktorý v týchto šiestich situáciách rozdeľuje ľudí je väzeň. **„Bol som vo väzení a prišli ste ku mne.“** V tom čase väzni nevzbudzovali v iných ľuďoch súcit, nevyvolávali ľútosť, ale len opovrhnutie. Navštíviť väzneného znamenalo aj ho nakŕmiť, nakoľko väznice sa v tom čase v podstate nestarali o jeho obživu. Po Ježišových slovách nasleduje prekvapenie ľudí, ktorým ich Ježiš adresoval... **„Pane, a kedy sme ťa videli hladného a nakŕmili sme ťa...?“**

A preto Ježišova odpoveď: **„Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“** Kto sú títo najmenší bratia? Sú to ľudia neviditeľní dnešnej spoločnosti, sú to ľudia s nenaplnenými základnými potrebami, tí, ktorí sú na okraji, tí, ktorí sú vylúčení. Pomoc práve týmto Ježiš pokladá za skutky k nemu samotnému. To neznamená, že máme iných milovať pre Ježiša, ale milovať ich s Ježišom a ako Ježiš.

A potom druhá strana mince. **„Potom povie aj tým, čo budú zľava: „Odídte odo mňa, zlorečení...“** Je dôležité to zvýrazniť. Kým Ježiš spravodlivých oslovil **„požehnaní môjho Otca“**, tých druhých nazýva **„zlorečení“**, ale nie zlorečení svojho Otca; Boh nezlorečí, Boh je len Bohom požehnania. Toto zlorečenie – jediný raz, kedy sa objavuje v evanjeliu – pripomína prvé zlorečenie prítomné v Biblii, v knihe Genezis, vyrieknuté nad Kainom, ktorý zavraždil svojho vlastného brata.

Ježiš je veľmi prísny. Neponúknuť pomoc, neodpovedať na základné potreby, na utrpenie a ťažkosti iných, sa rovná vražde. Títo ľudia nie sú zlorečení Bohom, ale ich egoizmom; ich uzatvorenie sa pred potrebami iných ich urobilo zlorečenými. Ktokoľvek sa uzatvorí voči životu, preklína samého seba.

„Zlorečení, do večného ohňa“, večný oheň predstavuje oheň, ktorý všetko ničí, **„pripravený diabli“**. Toto je posledný krát v tomto evanjeliu, kde sa hovorí o konečnom zničení diavla, večný oheň znamená jeho definitívne zničenie, pretože skončí ohni, ktorý všetko zničí – aj **„jeho anjelov“**, čiže jeho pomocníkov, ktorí sa stali nástrojmi smrti. Ježiš ich nekarhá preto, že by urobili niečo zlé, ale preto, že sa stali nástrojmi smrti, pretože nekonali dobro vtedy, keď to iní potrebovali, keď to bolo potrebné pre prežitie druhých.

Aj títo však odpovedajú – a robia to zhrnutím všetkých situácií opisujúcich potreby ľudstva: hlad, smäd ... a zaujímavá je práve posledná časť **„a neposlúžili sme ti?“**, ktorú sa blahoslavení neopýtali. Zlorečení veria, že slúžili Pánovi v liturgii, v kulte, ale nepochopili, že Ježiš nežiada, aby bol obslužený on, ale práve on, Boh, sa dáva do služby ľuďom, aby sa ľudia s ním a tak, ako on, dávali do služby iným.

A Ježiš hovorí: **„Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, ani mne ste to neurobili.“** Čiže ešte raz opakuje, že to, čo určuje úspech v živote a správanie človeka, nie je to, aký mal vzťah s Bohom, ale aký mal vzťah s ľuďmi. Keď sa človek uzatvára iným, uzatvára sa Bohu.

„A pôjdu títo do večného trápenia“ - je to obraz z knihy proroka Daniela, kapitola 12, verš 2, ktorý znamená úplné zlyhanie vo vlastnom živote. Čiže trest nepochádza od Otca, ale sú to ľudia samotní, ktorí sa potrestali, pretože si zničili život, život, ktorý nikdy nedosiahol plnosť.

Čiže sa nejedná o trest, ale o zlyhanie, ktoré v Apokalypse bude zdefinované ako „druhá smrť“. Evanjelium ale končí pozitívnym obrazom, **„kým spravodliví do večného života“**. Tí, ktorí prežili svoj život v službe iným; tí, ktorí naplnili svoj život a realizovali Boží projekt s ľudstvom.

Preklad: Hugo Gloss